

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-2170/2026-8

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sutkinji toga suda Nataliji Horvatić, u parničnom predmetu tužiteljice Nade Mustapić, OIB: 63465225163, Zagreb, Turinina 2, zastupana po punomoćniku Ani Malović odvjetnici u Zagrebu, protiv tuženika Zagrebačka banka d.d., OIB: 92963223473, Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, zastupano po punomoćniku Margiti Kiš Kapetanović odvjetnici u Odvjetničkom društvu Porobija & Porobija iz Zagreba, radi utvrđenja i isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene 23. rujna 2026. u prisutnosti punomoćnika stranaka, a po objavi presude dana 7. listopada 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je ništetan i bez pravnog učinka dio odredbe čl. 2. st. 4. Ugovora o namjenskom kreditu broj 3208699915, kreditna partija 7103572277 koje je potvrđen kod javnog bilježnika Željke Maroslavac dana 04.04.2007. pod brojem ovjere Ov-15565/07 koji glasi: "Korisnik kredita obvezuje se platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknada za uslugu kreditora".

II. Nalaže se tuženiku Zagrebačka banka d.d., OIB: 92963223473, da tužiteljici Nadi Mustapić, OIB: 63465225163, u roku od 15 (petnaest) dana isplati iznos od 194,43 eura (stodevedesetčetiri eura i četrdesettri centa) sa zateznim kamatama tekućim od 17. travnja 2007. pa do isplate, po stopi do 31. prosinca 2007. propisanoj čl. 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate, od 1. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, od 1. kolovoza 2015. pa do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. pa do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. do isplate po godišnjoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope, tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih

postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine.

III. Nalaže se tuženiku Zagrebačka banka d.d., OIB: 92963223473, da tužiteljici Nadi Mustapić, OIB: 63465225163, u roku od 15 (petnaest) dana naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 1.125,00 eura (tisućustodvadesetpet eura) sa zateznim kamatama tekućim od 7. listopada 2026. do isplate, po godišnjoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope, tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine.

III. Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja u dijelu u kojem od tuženika potražuje isplatu iznosa od 2,75 eura (dva eura i sedamdesetpet centi), sa zateznim kamatama, kao neosnovan.

IV. Odbija se zahtjev tuženika za naknadom troškova parničnog postupka, sa zateznim kamatama, kao neosnovan.

Obrazloženje

1. Tužiteljica u tužbi navodi da je kao korisnik kredita s tuženikom kao kreditorom 28. ožujka 2007. zaključila Ugovor o namjenskom kreditu broj 3208699915, kreditna partija 7103572277 koje je potvrđen kod javnog bilježnika Željke Maroslavac dana 04.04.2007. pod brojem ovjere Ov-15565/07.

Ugovorom o kreditu tuženik je odobrio tužiteljici kredit u kunskoj protuvrijednosti u iznosu od 93.000,00 CHF prema srednjem tečaju za CHF HNB-a na dan isplate kredita. Rok otplate kredita ugovoren je na 25 godina u jednakim mjesečnim anuitetima plativo u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju HNB za CHF prema otplatnoj tablici s time da je visina anuiteta utvrđena u iznosu od 502,13 CHF u kunskoj protuvrijednosti.

Člankom 2. st. 4. Ugovora o kreditu ugovoreno je kako se „korisnik kredita obvezuje platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknade za uslugu kreditora“. Temeljem iste odredbe tuženik je prilikom isplate kredita dana 16.04.2007. tužiteljici naplatio naknadu za obradu kredita u iznosu od 197,18 eura.

Ugovorna odredba kojom se potrošaču nalaže plaćanje naknade za odobrenje kredita je nepoštena i ništetna, s obzirom da ta naknada ne odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima, niti se o njoj moglo pregovarati. Takva odredba stvara znatniju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka, na štetu potrošača i u suprotnosti je sa načelom dobre vjere.

Temeljem sudskih odluka i to Suda EU C-224/19 i C-89/19, te u skladu s revizijskim presudama i rješenjima Vrhovnog suda RH broj Rev 673/2023, Rev 105/2024, Revd 1974/2023 i Revd 1601/2024 kao i na temelju brojne ujednačene pravomoćne sudske prakse kojom je utvrđeno da je odredba ugovora o kreditu koja se odnosi na obvezu plaćanja naknade za obradu i odobravanje kredita nepoštena i ništetna, te je bankama naloženo vraćanje tih naknada zajedno s pripadajućim zateznim kamatama potrošačima.

Tužiteljica prvenstveno traži utvrđenje ništetnosti dijela odredbe članka 2. st. 4. Ugovora o kreditu koja je vezana uz obradu kredita odnosno tzv. ulaznu naknadu s time da se posljedično traži i povrat iznosa te naknade koji je određen Odlukom o Tarifi naknada za usluge tuženika i kao takav naplaćen tužiteljici u iznosu od 197,18 eura, a koji se traži za zateznom kamatom od 17.04.2007., budući je isti nezakonito naplaćen tužiteljici iz iznosa isplaćenog kredita 16.04.2007. Vezano uz potonje naglašava se da članak 6. stavak 1. i članak 7. stavak 1. Direktive Vijeća 93/13/EEZ primjenjujući na konkretni predmet, treba tumačiti na način da se tužitelju ne protivi to da podnošenje tužbe radi ostvarivanja restitucijskih učinaka utvrđenja ništavosti nepoštenih ugovorne odredbe podliježe roku zastare, pod uvjetom da početak tog roka i njegovo trajanje ne čine praktički nemogućim ili pretjerano teškim ostvarivanje potrošačevog prava na zahtijevanje takvog povrata.

Stoga tužiteljica predlaže da sud donese presudu kojom će se utvrditi ništetnost sporne odredbe i naložiti tuženiku da isplati tužitelju zatraženi iznos.

2. U odgovoru na tužbu tuženik je osporio osnovanost tužbe i tužbenog zahtjeva s više osnova.

Tuženik u cijelosti osporava istaknute zahtjeve kao neosnovane, uključujući pravnu osnovu i visinu te ističe prigovor zastare. Tuženik u cijelosti osporava navode tužitelja da bi se ugovorna odredba o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva imala smatrati nepoštenom odnosno ništetnom pozivajući se na čl. 1. i čl. 14. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju, odredbi čl. 3. Pravilnika o naknadama na potrošačke kredite, Direktivu 2014/17/EU Europskog Parlamenta i Vijeća od 4. veljače 2014. Također, smatra da je sporna odredba jasna, lako razumljiva i lako uočljiva. Napominje kako u vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu naplata naknade za obradu kredita je bila redoviti trošak kreditiranja, koji je prepoznat kako u nacionalnom zakonodavstvu tako i na razini Europske unije. Sukladno odredbi članka 84. Zakona o zaštiti potrošača nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive, a banka je tužitelja i na druge načine informirala o obvezi plaćanja naknade, a koja je obveza plaćanja također propisana Općim uvjetima poslovanja Banke. Ugovorna odredba nije prouzročila nikakvu neravnotežu između stranaka, a još manje znatnu neravnotežu.

Naknadom na obradu kreditnog zahtjeva pokrivane usluge i troškovi poput troškova rada (plaća, doprinosi i sl.), administrativni troškovi (materijalni, režijski, marketinški i dr.), troškovi provizija i naknada, troškovi poreza i dr.

Stoga predlaže tužbu i tužbeni zahtjev odbiti uz naknadu troškova parničnog postupka sa zakonskom zateznom kamatom.

3. U odnosu na povlačenje dijela tužbenog zahtjeva koju je tužitelj izvršio podneskom od 9. lipnja 2026., valja napomenuti da se istom tuženik protivio, pa je stoga odlučeno kao u točki III. izreke.

4. Tijekom provedbe dokaza sud je izvršio uvid u preslik Ugovora o namjenskom kreditu (l. 5.-11. spisa), efektivna kamatna stopa (l. 12.-21. spisa), dopis tužitelja od 16. ožujka 2026. (l. 22. spisa), dopis tuženika od 18. ožujka 2026. (l. 23.

spisa), popis proizvoda za domaće i strane fizičke osobe (l. 38.-43. spisa), Uputa za odobravanje kredita građanima-osnovna uputa (l. 44.-46. spisa), Opći uvjeti poslovanja (l. 47.-51. spisa), promet po kreditu (l. 52.-65. spisa) te je proveo dokaz saslušanjem tužiteljice kao stranke.

5. Među strankama nije sporno da su stranke sklopile 28. ožujka 2007. zaključila Ugovor o namjenskom kreditu broj 3208699915, kreditna partija 7103572277 koje je potvrđen kod javnog bilježnika Željke Maroslavac dana 04.04.2007. pod brojem ovjere Ov-15565/07. Nije sporno da je naplaćena naknada za obradu kredita, kao niti visina tužbenog zahtjeva.

6. Sporno je u ovom predmetu je li odredba ugovora o naknadi za obradu kredita ništetna te da li je potraživanje u zastari.

7. Savjesnom i brižljivom ocjenom svakog dokaza zasebno, kao i svih dokaza zajedno, kao i na temelju rezultata cjelokupnog postupka, temeljem čl. 8. Zakona o parničnom postupku (Narodne Novine broj 53/91, 91/92, 112/99, 117/03, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19 i 80/22; dalje: ZPP-a), sud je utvrdio kako je tužbeni zahtjev osnovan.

8. Uvidom u priležeći ugovor o kreditu vidljivo je da je odredbom članka čl. 2. st. 4. Ugovora, određeno da se korisnik kredita obvezuje se platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknada za uslugu kreditora.

9. U odnosu na sporne okolnosti informiranja tužiteljice i pregovaranja oko naknade za obradu kredita sud je saslušao tužiteljicu koja je iskazala da je kredit podigla za kupnju stana koji je koristila za stanovanje. Otišla je u Zagrebačku banku jer je u to vrijeme radila u Plivi i kao zaposlenik Plive imali su povoljnije uvijete. Tamo su joj ponudili kredit u švicarcima jer obzirom na njenu plaću to je jedino što su joj mogli ponuditi, uz to su išla razna osiguranja. Nije imala mogućnosti pregovarati o pojedinim odredbama kredita, ovo je bila jedina mogućnost, jedino su objašnjavali da mora plaćati rate, kolika će biti kamata, da je to standardna procedura, nisu objašnjavali što predstavlja naknada za obradu kredita, to nisu uopće spomenuli. Naknada je naplaćena kod isplate kredita tako da je skinut taj iznos. Nikada nije iznajmljivala stan koji je kupila kreditom, nit je u vrijeme sklapanja kredita pa ni kasnije imala obrt ili trgovačko društvo.

Ugovor je pročitala prije potpisivanja, vidjela je tu odredbu u ugovoru ali nije pisalo koliki je to iznos niti je objašnjeno što ona predstavlja. Na pitanje da li je tada pitala što ona predstavlja i koliki će biti iznos, tužiteljica je navela da je ugovor čitala kod javnog bilježnika a tada nije bilo bankara, niti je imala kome prigovarati. Na pitanje da li bi sklopila ugovor da je znali za iznos te naknade tužiteljica je navela da ne zna.

10. Sud prihvaća iskaz tužiteljice u cijelosti, ocjenjuje ga uvjerljivim i istinitim, budući da ista ima neposredna saznanja o odlučnim činjenicama, a sadržaj iskaza nije ničim doveden u sumnju, niti je tuženik prigovarao istinitosti danog iskaza.

11. U odnosu na visinu tužbenog zahtjeva, sud nije provodio financijsko vještačenje obzirom ista nije sporna.

12. U konkretnom slučaju primjenjuju se odredbe Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 35/05, 41/08; dalje: ZOO-a) jer je predmetni Ugovor o kreditu zaključen dana 28. ožujka 2007. Odredbom čl. 269. st. 1. ZOO-a propisano je da je objekt ugovorne obveze činidba koja se može sastojati u davanju, činjenju, propuštanju ili trpljenju. Stavkom 2. iste odredbe propisano je kako činidba mora biti moguća, dopuštena i određena, odnosno određiva. Prema odredbi čl. 272. st. 1. ZOO-a činidba je određiva ako ugovor sadrži podatke s pomoću kojih se može odrediti ili su strane ostavile trećoj osobi da ju odredi. Stavkom 2. iste odredbe

propisano je da ako ta treća osoba neće ili ne može odrediti činidbu, ugovor je ništetan. Prema odredbi čl. 270. st. 1. ZOO-a kad je činidba nemoguća, nedopuštena, neodređena ili neodrediva, ugovor je ništetan.

13. U vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora o kreditu na snazi je bio Zakon o zaštiti potrošača (Narodne novine broj 96/03; dalje: ZPP-a), koji odredbom čl. 81. st. 1. propisuje da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Nadalje, st. 2. iste odredbe propisano je kako se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. Stavkom 3. iste odredbe propisano je da činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca. Stavkom 4. iste odredbe propisano je da ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati. Člankom 59. al. 3. ZPP propisano je kako Ugovor o potrošačkom zajmu mora sadržavati podatke potrebne za identifikaciju ugovora, odredbe o uvjetima pod kojima se zajam odobrava, a poglavito odredbu o troškovima koji se u vrijeme sklapanja ugovora naplaćuju te pretpostavkama pod kojima se ti troškovi mogu promijeniti. Člankom 87. st. 1. ZPP propisano je kako je nepoštena ugovorna odredba ništava. Stavkom 2. iste odredbe propisano je kako ništavost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništavost i samog ugovora ako on može opstati bez ništave odredbe.

14. Također, čl. 84. ZPP-a propisuje da nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Odredbom članka 4. stavka 2. Direktive 93/13/EEZ od 05. travnja 1993. godine o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima propisano da se procjena o tome jesu li neke odredbe nepoštena ne odnosi na definiciju glavnog predmeta ugovora ni na primjerenost cijene i naknade na jednoj strani te isporučene usluge i robe na drugoj strani, sve dok su te odredbe jasno i razumljivo sastavljene. Ugovorna odredba je jasna i razumljiva ako je ta odredba ne samo gramatički razumljiva, nego su potrošaču jasni ekonomski razlozi koji se nalaze u pozadini primjene te odredbe kako bi na temelju točnih i razumljivih kriterija mogao procijeniti ukupne ekonomske posljedice koje iz tih odredbi proizlaze, odnosno kako bi mogao sagledati koliki će biti iznos zaduženja za čitavo vrijeme trajanja ugovora o kreditu. Sud je analizirajući odredbu čl. 2. toč. 4. predmetnog Ugovora o kreditu utvrdio da navedena ugovorna odredba ne predstavlja odredbu o predmetu ugovora i cijeni, odnosno „glavni predmet ugovora“, pa se stoga na tu ugovornu odredbu ne odnosi isključenje testa poštenosti. S obzirom da pri ocjeni o tome da li je neka ugovorna odredba obuhvaćena pojmom „glavni predmet ugovora“ treba uzeti u obzir narav, opću strukturu i odredbe ugovora, pravni i činjenični kontekst ugovora. Sud EU je postavio određene kriterije nacionalnim sudovima za ocjenu predstavljaju li pojedine odredbe ugovora o kreditu glavni predmet ugovora ili ne, odnosno mogu li se te odredbe i pod kojim uvjetima testirati na poštenost pa je tako u presudi broj C-224/19 i C-259/19 od 16. srpnja 2020. godine utvrdio da se točan doseg pojmova „glavni predmet“ i „cijena“ u smislu odredbe članka 4. stavka 2. Direktive 93/13/EEZ ne može odrediti pojmom „ukupni troškovi kredita za potrošače“ pa se naknada za

otvaranje kredita ne može smatrati bitnom činidbom hipotekarnog zajma samo zato što je uključena u njegove ukupne troškove. Dakle, bitne činidbe ugovora, „glavni predmet ugovora“ su odredbe kojima se utvrđuju bitne činidbe ugovora koje ga određuju kao takvog, karakteriziraju ugovor i bez kojih to nije taj ugovor, za razliku od ugovornih odredbi akcesornog karaktera, koje ne definiraju glavni predmet ugovora, pa stoga podliježu testu poštenosti, a u koje odredbe se svakako ubraja i odredba o naknadi za obradu zahtjeva i odobravanje kredita, jer ta odredba ne definira bit ugovora o kreditu, iako ulazi u „ukupne troškove kredita za potrošače“. Nadalje, u predmetu C-224/19 Sud EU tumači čl. 3. st. 1. Direktive 93/13 na način da ugovorna odredba ugovora o zajmu sklopljenog između potrošača i financijske institucije kojom se potrošaču nalaže plaćanje naknade za otvaranje može stvoriti na štetu potrošača znatniju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka u suprotnosti sa zahtjevom dobre vjere, kad financijska institucija ne dokaže da ta naknada odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima, što je na sudu koji je uputio zahtjev da provjeri. Iako je prethodni postupak vezan uz određeni predmet koji se vodi pred nacionalnim sudom, jednom kad Sud EU protumači odredbu europskog prava, takva odluka postaje mjerodavna i obvezna i za ostale nacionalne sudove koji razmatraju jednak problem, odnosno tumačenja su retroaktivna jer objašnjavaju značenje norme od trenutka kad je ona nastala. U pogledu pravnih odnosa i sporova koji su proizašli iz njih, a koji su nastali prije ulaska Republike Hrvatske u Europsku uniju, postoji obveza hrvatskih sudova tumačiti nacionalno pravo u duhu prava EU i njene sveopće pravne stečevine (što uključuje i praksu Suda EU), na što se Republika Hrvatska obvezala sklapanjem Sporazuma o stabilizaciji i pridruživanju, a koji je u primjeni od 2005. godine.

15. Ocjenom provedenih dokaza sud je utvrdio da je odredba čl. 2. toč. 4. predmetnog Ugovora o kreditu, kojim je ugovorna naknada za obradu kredita, a koja naknada je naplaćena na način da je ustegnuta od ukupnog iznosa odobrenog kredita, nepoštena ugovorna odredba, a sve temeljem odredbe članka 87. stavka 1. ZZP-a, a time i ništeta.

Naime, prema mišljenju suda predmetna odredba nije jasno napisana u smislu članka 85. ZZP-a, jer nije omogućavala tužiteljici da u trenutku sklapanja ugovora ocijeni visinu te naknade.

16. Dakle, na tuženiku je teret dokazivanja da je s tužiteljicom pojedinačno pregovarao o naknadi za obradu kredita i visini te naknade, a tuženik isto nije dokazao. Osim toga, iz predmetne odredbe Ugovora o kreditu proizlazi da se radi o unaprijed formuliranoj odredbi ugovora, sastavljenoj od strane tuženika kao banke, a koja sadrži odredbu prema kojoj se tužitelj obvezuje prilikom isplate kredita platiti banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva. Isto je dovelo do toga da je tužiteljica pristala na odredbe sastavljene unaprijed od strane tuženika, bez mogućnosti utjecaja na sadržaj istih odredaba. Tuženik je, dakle, iskoristio svoj položaj "jače" ugovorne strane te je ugovorio naplatu naknade za odobrenje kredita u postotku od ukupnog iznosa kredita, radi čega je postupao potpuno suprotno načelu ravnopravnosti sudionika u obveznom odnosu, kao i protivno načelu savjesnosti i poštenja. Osim toga, tuženik u sadržaj Ugovora nije unio, a niti je objasnio tužiteljici koji je to opravdani razlog zbog kojeg je bilo nužno ugovoriti plaćanje iste naknade i zašto visina naknade izravno ovisi o iznosu odobrenog kredita. Stoga tužiteljica kao potrošač nedvojbeno nije imala utjecaja na sadržaj predmetne odredbe. Predmetni Ugovor je potrebama tužiteljice prilagođen samo u dijelovima koji se tiču iznosa kredita, roka otplate, namjene kredita, no navedeno ne otklanja činjenicu da je i dalje riječ o standardiziranom obliku ugovora o kreditu kojem se mijenjaju samo navedeni

elementi ovisno o slučaju, ali glavni oblik je i dalje isti, a naravno i oni bitni elementi na kojima tuženik kao kreditor ustraje i bez kojih isti niti ne bi bio sklopljen, a kakve ugovore tuženik sklapa u velikom broju slučajeva. Spornom ugovornom odredbom u biti je tuženik sam odredio visinu naknade za obradu kredita, a bez da se o tome pojedinačno pregovaralo. Stoga je sporna ugovorna odredba zaista i prouzročila značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, dakle ista predstavlja nepoštenu odredbu u potrošačkom ugovoru, u smislu odredbi ZZP. Tuženik je kao trgovac, prilikom obrade zahtjeva i odobravanja kredita imao određene troškove, koji troškovi se „pokrivaju“ tom naknadom, a u pitanju su razni operativni troškovi i materijalni troškovi. Sama činjenica da je naknada za obradu zahtjeva i odobravanje kredita učinjena zavisnom o Odluci tuženika, govori u prilog tome da tako ugovorenom naknadom za obradu zahtjeva i odobravanje kredita nisu „pokriveni“ stvarni troškovi koje je tuženik imao pri obradi svakog pojedinog zahtjeva i odobravanju kredita. Tuženik dakle nije tužiteljici razjasnio razloge zbog kojih mu je naplatio naknadu za obradu kredita, odnosno nije dokazao opravdanost naplate naknade. Tuženik je morao određeno popisati što čini troškove obrade kredita, a ne samo isto naplatiti sukladno svojoj jednostranoj odluci, čime su zapravo korisnici kredita dovedeni u neravnotežan položaj, budući da su veći troškovi za obradu kredita naplaćivani od korisnika koji podigne veći iznos kredita.

17. Prema članku 295. ZOO-a opći uvjeti ugovora su ugovorne odredbe sastavljene za veći broj ugovora koji jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formalnom (tipskom) ugovoru bilo da se na njih ugovor poziva, opći uvjeti ugovora dopunjuju posebne pogodbe utvrđene među ugovarateljima u istom ugovoru i u pravilu obvezuju kao i ove. Tuženik, koji je nesporno sastavio predmetnu ugovornu odredbu o troškovima obrade, naknadi za obradu zahtjeva i odobravanje kredita, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, nije dokazao opravdanost visine iznosa, niti jasnoću odnosno određenost niti odredivost, što rezultira time da je ta ugovorna odredba suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja, potrošača. Imajući izneseno na umu sud je zaključka da je tuženik povrijedio interese i prava tužitelja, kao potrošača, jer je u potrošačkom ugovoru o kreditu koristio nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena naknada za obradu zahtjeva i odobravanje kredita, a bez propisanih parametara izračuna i o kojoj ugovornoj odredbi se nije pojedinačno pregovaralo, a što uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužiteljice, potrošača te je stoga ta ugovorna odredba nepoštena, a time i ništetna. Navedeno rezultira time da je tuženik, koji je dakle odgovoran za ugovaranje ništetne ugovorne odredbe, jer je istu nametnuo tužitelju, potrošaču, bez mogućnosti pregovaranja, nepošten stjecatelj. Stoga je primjenom čl. 81. st. 1. ZZP-a te čl. 87. st. 1. ZZP sud odlučio kao u točki I. izreke presude.

18. Temeljem članka 323. ZOO-a tuženik je dužan vratiti tužiteljici ono što je primio po osnovi koja je utvrđena ništetnom pa je temeljem iste odredbe valjalo prihvatiti i zahtjev za vraćanje primljenog iznosa, kao stečenog bez osnove, temeljem čl. 1111. ZOO-a, zajedno sa zateznim kamatama, s obzirom da je nakon sklapanja Ugovora o kreditu tužiteljici uistinu i naplaćen navedeni iznos naknade.

19. Nadalje, prema odredbi čl. 323. st. 1. ZOO-a, u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takvog ugovora, a ako to nije moguće ili se narav onoga što je ispunjeno protivu vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje. Osim toga,

odredbom čl. 323. st. 2. ZOO-a propisano je da je ugovaratelj koji je kriv za sklapanje ništetnog ugovora odgovoran svom suugovaratelju za štetu koju trpi zbog ništetnosti ugovora ako ovaj nije znao ili prema okolnostima, nije morao znati za postojanje uzroka ništetnosti. U konkretnom slučaju, tuženik je na temelju ništetne ugovorne odredbe ostvario korist u vidu plaćanja unaprijed neodređenog novčanog iznosa za naknadu za obradu kredita. Stoga je tuženik u obvezi platiti tužiteljici razliku u vidu više plaćenog iznosa zbog ništetne ugovorne odredbe u smislu odredbe čl. 1111. st. 1. ZOO-a.

20. Dakle, nesporno je u ovom slučaju da je tužiteljica na ime naknade odnosno troškova obrade po predmetnom Ugovoru o kreditu platio iznos od ukupno 197,18 eura, pa su na taj iznos dosuđene zatezne kamate, tekuće od dana plaćanja tuženiku, a na temelju odredbe čl. 1115. ZOO-a, imajući u vidu da tuženik nije bio savjestan.

21. Visina stope zatezne kamate određena je na temelju Uredbe o visini stope zatezne kamate, kao i na temelju odredbe čl. 29. st. 2. ZOO-a te Uredbe o izmjeni Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" br. 156/22).

22. Nadalje, neosnovano tuženik ističe prigovor zastare. Naime, budući da je člankom 328. ZOO-a propisano da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi pa ne može zastarjeti zahtjev kojim se traži utvrđenje ništetnosti čl. 2. toč. 4. Ugovora o kreditu.

U odnosu na zahtjev za isplatu ističe se da se radi o restitucijskom zahtjevu te je na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske održanoj 30. siječnja 2020. zauzeto pravno shvaćanje broj: Su-IV-47/2020 glede zastarnog roka u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO-a kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, a isti počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. Dakle, imajući u vidu navedeni pravni stav Vrhovnog suda RH, proizlazi da zastara restitucijskog zahtjeva još nije niti počela teći, nego će početi teći tek pravomoćnošću ove presude u kojoj je odlučeno o ništetnosti.

23. Nadalje, odluka o troškovima parničnog postupka donesena je temeljem odredbe čl. 154. st. 1. u vezi čl. 155. st. 1. i 2. ZPP-a.

Tužitelju je stoga uz primjenu odredbi čl. 151. i 155. ZPP-a dosuđena naknada za sastav tužbe (temeljem Tbr. 7. toč. 1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika, Narodne novine broj 138/23, dalje: Tarifa), trošak sastava podneska od 9. lipnja 2026. (Tbr. 8. toč. 1. Tarife) te trošak zastupanja na ročištu dana 2. srpnja 2026. i 23. rujna 2026. (Tbr. 9. toč. 1. Tarife), svaka radnja u iznosu od 200,00 eura, kao i trošak ročišta za objavu (Tbr. 9. toč. 3. Tarife), uz pripadajući pdv od 25%, što ukupno iznosi 1.125,00 eura.

Na dosuđeni iznos troška parničnog postupka sud je temeljem odredbe čl. 151. st. 3. ZPP-a dosudio i zatražene zatezne kamate tekuće od dana donošenja presude do isplate.

U Zagrebu, 7. listopada 2026.

Sutkinja
Natalija Horvatić

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude može se izjaviti žalba u roku od 15 (petnaest) dana od dana dostave presude. Žalba se podnosi ovom sudu, u tri primjerka, a o žalbi odlučuje Županijski sud.

DNA:

1. Tužiteljici po punomoćniku
2. Tuženiku po punomoćniku

Broj zapisa: **9-3088e-454db**

Kontrolni broj: **07172-4f6f4-b0b1d**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.